

avant...!

any 11

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 31

vota, obrer!...

Ens trobem en plena propaganda electoral. Dintre breus dies es desxifrarà l'incògnita que recau sobre el probable resultat de les actuals eleccions.

Llegiu la premsa burgesa i tots els seus distints periòdics donen per descomptat el triomf de la candidatura que patrocinen. Es perfectament lògica aquesta esperança. Hem d'admetre que hi hagi qui visqui d'il·lusions.

Nosaltres preveiem que l'escrutini del dia 20 de novembre serà sorprenent. Triomfarà la candidatura del poble.

Els polítics burgesos que es diuen d'esquerra, ataquen desesperadament els partits proletaris, dient-los-hi que sols es presenten a la lluita per beneficiar als reaccionaris de dreta. Aquesta argumentació és una vilesa.

Els que afavoreixen a les dretes són precisament els partits burgesos *esquerrans*, que per egoismes personals, per insaciabls desigs purament materials, per afany malsà de monopolitzar totalment la política del país, fent reviure en tota plenitud la plutocràcia, no han tingut el seny necessari per fer un front únic i assegurar-se, així, les majories.

Nosaltres proletaris, no fem el joc a les dretes cavernícoles, però tampoc el volem fer a les esquerres feixistes. Tenim consciència de classe formada; orientació ben definida i, per àrdua que sigui la nostra actuació, no vacil·lem. Contra uns i altres anem avançant.

Solament ens dol en l'ànima que en el nostre camp no hi hagi, per ara, una total comprensió, puix d'assolir ajuntar-nos en un sol bloc tots els treballadors, allavors podríem donar una decidida batuda a l'enemic secular, l'explotador, amb la seguretat de sortir triomfants.

Els burgesos gaudeixen davant la lluita interna del proletariat, s'engreixen en assabentar-se que als crits de *Viva la Revolució... Viva el comunismo libertario...* seguits d'uns quants trets, s'ha pertorbat un acte organitzat per un partit de classe. A ells els interessa molt que els obrers no acabem d'entendre'ns, puix saben prou bé que el dia que s'arribi a realitzar aquesta unió - que arribarà! -, s'haurà acabat el seu domini caciquil i especulador.

Cal adonar-nos, treballadors catalans, que el deixar d'emetre el sufragi és votar a favor dels nostres opressors. Si en el Parlament de Catalunya hi portem germans de casta, ells veïllaran per nosaltres i privaran en tot moment que siguem atropellats. Serà l'obstacle que barrarà el pas a la immoralitat.

Obrers! Camperols! Gent de mar! no us deixeu coaccionar per la demagògia dels burgesos, ni per les estridències dels àcrates. S'ha d'acabar amb el domini dels explotadors, i amb l'espantall de les pistoles.

Tinguem una justa visió dels moments actuals. Són d'una gran responsabilitat.

El dia 20 de novembre ha d'ésser una fita històrica en el camí de les reivindicacions proletàries. No deserteu de les files revolucionàries. Aporteu el màxim esforç a la lluita. Treballem decididament per la transformació progressiva del nostre país.

Proletaris empordanesos! Voteu els candidats de classe.

JOAN CARRERES

full quinzenal

la febre de les eleccions

Manquen ja pocs dies - només cinc - pel tan esperat dia 20 d'aquest mes, en què han de sortir elegits, majoritàriament, els vuitanta nou diputats per al futur Parlament català. Aquests dies, aquestes hores, van aportant, vulgues o no vulgues, un estat de nerviosisme accelerat que és provocat per una intensa febre política.

D'arreu plouen candidatures, mig conegudes unes i completament desconegudes moltes d'altres. N'hi ha tanta diversitat, que sembla menar al confusióisme.

Però, amb tot i el gran nombre de gent que va en candidatura, l'elector es manté serè, ardit i confiat. Ell està amb el convenciment que sabrà fer la tria deguda per tal que els elegits responguin d'acord amb la seva ideologia.

El termòmetre polític, tanmateix, va pujant i marca, progressivament, el grau de febre política d'aquests transcendents moments de la història del nostre poble.

Els manifestos, fulles de propaganda, cartells i candidatures són escampats ràpidament i hom es pot adonar que, donat el just temps amb què compten, no causen cap extranyesa aquests homes incansables (?) que, afeixugats, reparteixen paperam electoral.

Són aquestes unes diades de mítings, conferències, discursos, enraonies i discussions que a molts influeix abans d'anar a dipositar llur papereta a l'urna.

Altres, però, de consciència ja formada, no els cal aquest enllaminament i saben, sense que ningú els hagi de fer l'article, quin és el seu deure.

Crític és el moment pels que glatim per una veritable millora política i social de caire proletari avançat i, en l'hora en

(segueix a la plana segona)

15 cts.

què Catalunya ha d'estructurar-se, se'ns presenta el següent i importantíssim dilema: amb la reacció o amb la revolució.

Amb la reacció, mai! El proletariat català, digne i conscient, no pot afavorir la fastigosa burgesia capitanejada per la «Lliga» ni cap altre partit burgès que solament capta els seus vots per a pujar a l'escambell del govern. Es hora de rebut-

jar tota concomitància burgesa, portadora de desenganys i de colpidores desil·lusions.

Cal, doncs, ajudar, amb el nostre vot, als homes del partit de classe que es faci mereixedor de la garantia de portar avant les reivindicacions revolucionàries.

ROC CLAR.

el servei i els problemes socials

Amb aquest encapçalament vaig exposar l'altre dia, la relació que guarda el servei amb els problemes socials per la desaparició del Capital. Avui intentaré relacionar-lo amb els problemes de caire moral-social.

Primerament permeteu-me una exposició a manera de parèntesi.

Cap home per poder que tingui no ha de privar de la llibertat a un altre. Una comunitat pot obligar un dels seus membres a fer un treball més o menys pesat i més o menys perillós, segons el prejudici que ha causat a la Comunitat o a un altre membre. Un estat capitalista no pot obrar així per tal com no pot precisar qui és el culpable.

Si un necessita diners i a un altre li sobren perquè els ha acaparat; entre el que roba i el robat ¿qui és el culpable?

Ara ja podem continuar el tema.

Si mai visiteu una presó trobareu un nombre d'individus i un major d'individues que començaren a robar quan estaven de servents o serventes.

L'home en tot moment està propens d'esser absorbit pel vici, si amb fèrria voluntat no sap allunyar-se de la seva atracció. Un individu juga i perd; per recuperar el que ha perdut continua jugant i queda endeutat. Aquesta vegada i una altra paga quan rep el salari; però successivament augmenta la pèrdua amb l'augment en el joc i ja no és suficient el salari i dominat pel vici *roba* on serveix. Un criat té un *amor* que li exigeix dia per dia una quantitat que augmenta pogrressivament. Quan ja no és suficient el sou, aleshores suggestionat, obcecat i amb la debilitat característica de l'home que tem perdre l'amor, *roba* al lloc més fàcil: la casa on serveix.

Quan una noia comença a servir, no té ni vanitat ni pardalets al cap; però al cap de poc temps, sigui per la relació amb altres noies o perquè se li despertà

aquest instint d'assimilació que posseeixen totes les dones, comença a maquillar-se i a comprar d'un vestit a l'altre, i així successivament fins que ja no és suficient el sou que li assignaren. No podent ja sustraure's de la influència que exerceix el luxe en ella, primerament sustrau 5 cèntims d'una cosa i 10 d'una altra quan va de compres, però més tard acaba robant.

Visiteu una casa de maternitat o bé un hospital. Trobareu allí serventes que són o han d'èsser mares. Com succeï? Primer acceptà un petit obsequi del senyoret o senyor acompanyat d'una insinuació picaresca, després fou un regal de cert valor amb un requeriment de recompensa; més tard el regal fou de més valor i la recompensa exigida més important. Per últim succeï l'inevitable. Ell mitjançant una indemnització sortí lliure; però ella... ella ingressà en un hospital per a la sortida anar en una casa de prostitutes.

Es clar, que tot pot atribuir-se al Capital, però tampoc negareu que la major part dels casos tenen la seva font en el servilisme. Hem cregut necessari fer veure que suprimint el servei domèstic obtindriem beneficis per una part i evitaríem pèrdues per una altra.

Repetim que som contraris al servei domèstic, i si per un cas excepcional fos necessari, hauria d'èsser deixant el servilisme per formar un membre més de la família, amb tots els avantatges i llibertats que qualsevol altre familiar.

PERE BELLOSTES.

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

avant..!

redacció: rambla, 29

figueres 16 novembre 1932

el pròxim número sortirà
el dimecres, 30 novembre

venda: llibreria batlosera

el triomf dels «humits»

Amb la victòria dels demòcrates que ha portat a la presidència dels EE. UU. a Roosevelt, hi ha una pressa esgarri-fosa a desentronitzar la «lleï seca» que tan pesada se'ls feia.

D'un cap a l'altre de Nordamèrica federal surten veus de demanda de supressió de la lleï prohibitiva de begudes alcohòliques, introduïda, ja feia una colla d'anys, en aquell país, pels puritans.

Si l'anquilosament legal de la «lleï seca» ens era repugnant, també ens en és el gran interès d'ara a «remullar».

La «lleï seca» era de caire purament reaccionari, puix que tots els plutòcrates la sostenien, per tal com ells podien pagar a gratient els preus elevats que els exigien els contrabandistes, mentre que els obrers, els pobres, ni amb l'olor de les begudes, a base d'alcohol, es podien conformar per alleugerir el seu miserable viure.

Un cop batuda la «lleï seca» amb el triomf dels demòcrates, llurs enemics, ja els fóra possible esperar amb més calma la propera entrada a la primavera, en què el dissortat i vençut Hoover, representant, fins ara, de la rigurosa lleï, haurà fet la cloc-i-piu política.

Mentrestant, diverses cases franceses exportadores de vins s'afanyen ja a fer funcionar llurs sucursals per tal d'organitzar ràpidament la «humitat» o el «remullament» d'un extrem a l'altre dels Estats Units.

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batlosera

GALAN, 3

constitució definitiva d'«avançada de l'empordà»

La reunió que va tenir lloc el propassat 8 de l'actual, a les 10 de la nit, al nostre estatge social, i que va descabdellar-se seguint l'ordre del dia presentat per la Comissió Organitzadora, va transcórrer en mig d'un veritable ambient de democràcia, i donant proves, tots els assistents, d'estar completament d'acord amb l'orientació que hom assenyalava a la jove i viril agrupació.

Després de donar compte la Comissió Organitzadora de les gestions que havia portat a terme des de l'Assemblea preparatòria, es passà a votar els individus que devien formar el Consell Polític i el Consell Administratiu. Per majoria foren elegits: Ferrer, Ané, Pallac, Dalmau, Nuñez, Ubanell, Carreres, Bosc, Salleres i Costa.

S'assenyalà el dia següent per a elegir el càrrec que cada un dels individus designats hauria d'ocupar.

S'acordà que el Consell Polític, un cop constituït, anés per confeccionar un manifest, que es farà públic, i el qual serà signat pels socis d'«Avançada».

Parlant de la posició de la nostra entitat, davant les eleccions al Parlament de Catalunya, s'acordà per unanimitat, degut a la justesa de temps, donar àmplia llibertat individual, advocant, però, com a proletaris que som, de donar el sufragi als candidats de classe, puix de cap manera hem de tornar a deixar-nos enganyar pels polítics burgesos, que sols pensen amb nosaltres quan s'apropen eleccions.

Per unanimitat, s'acordà, també, que varis militants d'«Avançada» presentessin un croquis, com a model, pel membret de les cartes i per la bandera. Fusionant en els mateixos, el nostre lema: Catalunya social, de cara al món.

Es parlà i s'acordà anar ràpidament a la creació d'una Biblioteca, de caire proletari i uns quants militants s'oferiren per portar-hi llibres.

També s'acordà fer les gestions necessàries per tal de portar a cap uns curssets de marxisme a càrrec d'oradors locals i forans, els quals s'assenyalaran al seu dia.

Assabentats de la qüestió administrativa, s'acordà ingressar a «Avançada de l'Empordà» el remanent que donaven els comptes dels «amics d'avant!...».

Acabà l'acte amb gran entusiasme i confraternitat.

* * *

El dia 9 es reuniren els elements elegits per a formar les Juntes i passats a votació els càrrecs, quedaren constituïdes les juntes en la forma següent:

CONSELL POLÍTIC

President	Joan Carreres
Vice-President	Josep Ané
Secretari	Josep Ferrer
Vice-Secretari	Jacint Bosc
Bibliotecari	Josep Nuñez
Vocal I	Esteve Pallac
Vocal II	Narcís Ubanell

CONSELL ADMINISTRATIU

Tresorer	Marcel Dalmau
Comptable	Joan Salleres
Secretari	Joan Costa

Aprofitant trobar-se reunida les dues Juntes s'anà per nomenar la redacció d'«avant!», la qual estarà composta com segueix:

Director: Joaquim Marcos.
Redactors: Josep Ané.—Jacint Bosc.—Joan Carreres.—Marcel Dalmau.—Josep Ferrer.—Ricard Ximenis.—Joan Salleres.—Josep Nuñez.—Pere Bellostes i Enric Medina.

xv.è aniversari de la revolució russa

Els proletaris de tot el món han commemorat el XV.è aniversari de la presa del poder rus, per les forces obreres i camperoles capitanejades per Lenin.

Fa quinze anys que el poble treballador de Rússia va assaltar el govern, per a transformar el règim del país d'acord amb l'orientació de Marx i Engels aguantant virilment les embestides dels països imperialistes, Rússia va fent via i consolida cada dia més la seva meritòria obra.

Per això en festejar el XV.è aniversari d'aquesta gloriosa gesta, els homes que lluitem dins el camp proletari, volem recordar a tots els obrers, que la llum que assenyalava el nostre camí de reivindicació, parteix d'aquest únic país, que ha portat a cap els màxims sacrificis morals i materials, per aconseguir en el més breu termini aquella base econòmica de la qual ha de sortir el triomf definitiu dels soviets, que serà la victòria més esclatant de la classe treballadora.

GRAN CAFE EXCELSIOR

SELECTES VETLLADES MUSICALS A CÀRREC DEL QUINTET EXCELSIOR

Composicions que entre altres executarà el Quintet

Divendres, dia 18, a dos quarts de 10 de la nit

LA DAME BLANCHE (Ouverture)	F. A. BOILDIEU
KATIUSKA (Gran fantasia)	P. SOLORZÁBAL
MOMENT MUSICAL	Fr. SCHUBERT
SERENADA de FRANTZ DRDLA (Solo de violí)	
POLONESA (Suite de Valses)	E. WALTDENFEL

Diumenge, dia 20, a dos quarts de 8 del vespre:

AUDICIÓ DE MÚSICA LLEUGERA.

Properes vetllades dimarts dia 22 i divendres dia 25 a dos quarts de 10 de la nit.

Diumenge, dia 27, a dos quarts de 8 del vespre.

NOTA: Cal fer present que NO VARIARA EL PREU DE LES CONSUMACIONS.

de les comarques empordaneses

de fortia

conversa collida al vol

Un. - No hi ha altre remei, Joan, no hi ha altre remei.

Altre. - ¿Vols dir, que no obstant i l'haver encaixat una palissa formidable, haurem de passar per la vergonya de transigir?

Un. - Home, tant com transigir no ho crec; però si emprar altres sistemes que crec poden resultar més pràctics.

Altre. - De quins sistemes parles? ¿Pots imaginar-te que jo, que sempre he exercit el poder en el poble, puc tenir la flaqueza, si vols tu, de claudicar?

Un. - Tant com claudicar, no, però si emprar unes armes desconegudes, com dir-nos comunistes, defensants els interessos d'En Pla, etc., i després...

Altre. - Tens raó, Peret, tens raó. Veig que, com sempre, se t'ocurreixen idees super-ficials inqualificables, que sembla mentida que hagin pogut sortir de tu. No t'enfadis, però, fins em fa estranyesa.

Un. - Si no em coneixeu encara totes les meves facultats, si encara no he demostrat ni a mitges el que puc fer jo en el transcurs del temps.

Altre. - Vaja, que no em puc pas penedir de la teva adquisició. Quan guanyem el plei creu que no t'oblidaré pas.

Un. - Qualsevol que ens sentís podria creure's, tal vegada, que sóc un subordinat vostre quan veig que parles d'ofertir-me...

Altre. - ¿En quin concepte, doncs, et creus que et puc considerar? ¿Que tens la mania encara, que jo et miraré com un amic? Els homes que venen amb mi, que han vingut sempre amb mi, s'han hagut de conformar amb una retribució bon xic mesquina, car de *lacayos* n'he fingut sempre de sobres.

Un. - M'ofeneu, Joan, i per cert que no crec que això m'ho digueu seriosament per què us recordariu de mi.

Altre. - Peret, no us enfadeu, perquè enfadar-se amb homes del meu temperament es tirar-se terra als ulls. Vols fer-me creure, encara que tens fama de desanimat, que pots venjar-te ¿Amb què comptes?

Un. - ¿I encara que us amenacés amb el meu traspàs a l'altre partit, no us considerariu batut?

Altre. - ¿Però no veus, desgraciat, que no pot ésser això? No veus, que no et voldrien? ¿No creus, criatura del dimoni, que d'homes com tu els n'hi sobren?

Un. - No hi haurà altre remei, Joan, que dir-vos que sou un pocavergonya i que a mi

no em toca altra cosa que conformar-me, fota vegada que veig que sou un home que no s'hi pot tractar.

Altre. - Deixem-ho per un altre dia, Peret?

Un. - Deixem-ho, Joan. Fins a un altre.

UN FORTIANENC.

Pinures i Pinzells EL SIGLO
Hoiugada de la República, 17

de roses

la nostra actitud

Molts esperits, mesquins per naturalesa, ignorants per desgràcia, van firant i viuen aprofitant sempre tots els oportunitats que en el transcurs de la seva existència se'ls presenta.

Diem això per tal d'explicar concretament la posició i manera d'actuar dels homes de «Sang Nova» i del seu representant en el consistori.

Cal fer constar que la nostra actitud no ha variat mai i, de la mateixa manera que pensàvem abans, pensem ara. Si hem fet guerra contra el batlle Marcó, símbol de la vanitat personificada i encarnació del polític vividor que canvia de pensar segons les circumstàncies; que combat el clericalisme i es lamenta que no es faci la processó el Dijous Sant; que protesta que vingui la guàrdia civil sense recordar que essent ell amo volia fer-ne venir dues parelles, i carregat de molts altres defectes que no mencionarem, per no fer-ho llarg.

Doncs, si nosaltres combatíem al senyor Marcó per tot això, just és que tampoc poguem aplaudir l'actual batlle que segueix la mateixa carrera que seguia ell, si bé amb no tanta vanitat, amb més tossuderia.

Per això «Sang Nova», que segueix defensant les aspiracions i els interessos del poble, ha pres l'acord d'atorgar tota la seva confiança, i aprovar en tot, la conducta del seu legítim representant Joan Denclar, que va retirar-se de la sessió municipal, en senyal de protesta, per l'actuació del nou batlle i de la minoria *isidro pujolística*, de l'actual consistori.

SANG NOVA.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 2

aspectos de almería

El puerto. Continua el embarque de uvas. Buques de distintas nacionalidades zarpan diariamente, con sus vientes formidables repletos de barriles y cajas del riquísimo fruto, cuya cosecha y exportación proporciona trabajo a gran cantidad de obreros.

Pero terminada la faena, esos miles de brazos ¿volverán a la inactividad forzosa? ¿irán a engrosar el numeroso ejército de los sin trabajo? Esos montes pelados, esos campos sedientos, nuncios de miseria y hambre, heraldos de la incúria y abandono de políticos y caciques, están pidiendo desesperadamente una política forestal e hidráulica que les haga rendir el obligado tributo, que la Naturaleza en maridaje con el progreso, impone.

Se aproxima el invierno con su cortejo de consecuencias terribles: frío, paro, escasez e indigencia. Probablemente antes de que termine, se habrán agotado las reservas que en tres meses de 12 y 14 horas de trabajo diario, los más previsores o menos necesitados pudieron acumular, y muchos no tendrán ni la esperanza de aquel obrero que dijo: «al fin he encontrado un patrono que consienta en explotarme».

Anclaron no ha mucho en la bahía dos hermosas fragatas italianas, escuelas de guardias-marina. Con sus típicas chaquetillas cortas, pasearon por la ciudad su aire retador *mussolinesco*.

Casi todos llevaban «El Debate», «La Nación» o «La Independencia», periódico local católico en la mano, o sentados en el café o agrupados en círculo los leían. Es un detalle.

Atracó también la moto-nave «Ciudad de Cádiz». No pasaría desapercibido para algunos que la chimenea estaba pintada de encarnado el centro y amarillo los extremos, es decir, los antiguos colores nacionales invertidos, por si alguien todavía dudaba del monarquismo de la Compañía Transmediterránea.

Es delicioso el tiempo primaveral que disfrutamos. Al Parque de Nicolás Salmerón acuden por las mañanas infinidad de personas ávidas de gozar este sol andaluz, tan magníficamente pródigo durante todo el año.

No suele faltar ningún domingo el

padre Luque, jesuïta popular en Almeria que reparte sonrisas y saludos a todo el mundo. Cerrada la Residencia donde trabajaban —es un decir— dedica el bondadoso captador de almas, sus ratos de asueto a una propaganda altamente moral y edificante. ¿Obedece órdenes superiores de la *disuelta* (?) comunidad?

Sentado en un banco y provisto de un buen fajo de periódicos los va gratuitamente repartiendo a cuantos aciertan a pasar por su lado. Fuí obsequiado con un ejemplar de «El Siglo Futuro» que, naturalmente, me pareció «El siglo pasado» o «el de las cavernas». Lamenté no llevar en aquel momento un ejemplar de «La Tierra» para haber correspondido recíprocamente a su atención regalándole el periódico ateo y revolucionario.

Han nombrado nuevo Gobernador civil de la provincia. Es el 5.º o el 6.º de la serie. Ninguno actúa, por lo visto, a placer de los partidos políticos, porque el pueblo está ausente de estas rivalidades caciquiles. Ni con la linterna de Diógenes va a ser posible a la República encontrar uno a la medida de estos ambiciosillos, que quieren continuar el mangoneo del tingladillo electoral.

¡Cuándo abrirás los ojos, pueblo, y lanzarás a la estratosfera a cuántos te piden el voto para seguir luego explotando tu supina ignorancia!

ENRIQUE MEDINA.

Artículos de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

èxits bèl·lics

A la regió del Chaco, on lluiten, bojament, bolivians i paraguaians foren trobats morts —morts de set-cent soldats bolivians que s'havien perdut pel desert.

¿Són aquestes les grans victòries bèl·liques que pot apuntar-se, al seu haver, el capitalisme?

Això no és res més que un gaudi salvatge i inhumà.

¿Quan acabarem amb aquesta opressió que fa jugar els seus súbdits i explotats com a titelles?

No és hora de demagògies; és hora de realitats: de pures realitats.

exposició

L'exposició de candidats en el Centre del cim del «Royal», anunciada per *Empordà Federal* no ha tingut gaire èxit.

S'ha vist molt més concorreguda l'exposició de crisantems organitzada per «Atenea» al Casino Menestral.

El dia que va assolir més èxit, l'exposició de candidats, va ésser el dijous passat. Molts delegats comarcals anaven a conèixer l'importació barcelonina.

A la sortida es sentien comentaris molt sucosos. No hi havia manera de posar-se d'acord.

—Us ha agradat En Casanoves? —deia un.

—Home, no està mal, però fa cara de murri.

—I el senyor Xirau, tan elegant, amb aquella calva d'home il·lustre, tan pulcre en el parlar...

—Però què, els votareu?...

—D'això ja en parlarem. Nosaltres reunirem el partit i donarem compte d'haver parlat amb els *senyors* diputats de l'Esquerra, i els direm que són uns veritables *senyorassos*, que parlen amb molta finor i resolen tota classe de problemes, polítics, econòmics i socials, amb la mateixa facilitat que es fa una regla de sumar de dues xifres.

—Però creieu que triomfaran aquests senyors?...

—Potser, sí. Hi ha tanta i tanta llana, encara.

—Cal, però, tenir en compte que en molts pobles han anat a fer propaganda electoral, uns nois joves, que no parlaven amb tanta finor com aquests *senyors* de l'Esquerra, però deien cada veritat, que es captaven les simpaties de la majoria dels assistents, i és molt fàcil que aquests minyons, representants genuïns dels obrers i camperols, tinguin molts vots, més dels que pensen els *senyors* de l'Esquerra.

—Així aquestes eleccions seran molt discutides?...

—Ja ho crec. No hi ha pas cap partit que vegi possibilitats d'una victòria rotunda. Cal tenir en compte que ningú votarà per disciplina, cada ciutadà es farà la seva candidatura, i veurem candidatures integrades per comunistes, «lligueros», esquerrans governamentals, catalanistes atenuats,

etc.... Serà un veritable galimaties. Feina pels interventors.

—Allavors aquest any en la nostra comarca poden presentar-se moltes *taques* negres.

—Amb seguretat. Ja veureu manibrar l'home del «pito», en el balcó del Centre del cim del *Royal*, anunciant totes les *taques* negres que vagin sortint. Aquest any tindrà molta feina.

—I l'any que ve potser encara en tindrà més, no?

—Es probable. El poble cada dia és més conscient, i va separant-se, ràpidament, d'aquestes proteccions *desinteressades* dels arrivistes de la política, ingressant en les organitzacions obreres on troben aquell veritable companyerisme i ajuda, que els polítics de la burgesia acostumen a falsejar. S'apropen moments decisius i cal no trobar-nos desprevinguts.

—Et poses molt dramàtic, noi!...

—No ho creguis, encara podem riure. El drama, però, es va gestant i no trigarem a veure'n la representació.

BOLIU.

Remarquem que mentre a Barcelona, l'ajuntament acorda assistir i assisteix a l'acte del trasllat de les despulles de l'idealista Ferrer i Guàrdia, ací, un ajuntament, amb una majoria federal-republicana-socialista(?), nega a un nodrit grup de ciutadans el permís per a col·locar unes làpides que, costejades pel poble, havien d'honorar la memòria de l'home assassinat el 1909.

Figueres, la ciutat qualificada tantes vegades de liberal i democrata, no pot, en plena República, dedicar un dels seus carrers centrals al creador de l'«Escola Moderna», el malaurat Francesc Ferrer i Guàrdia.

Un dia—quan serà?—hom diu que ja li dedicaran un carrer dels afores, per tal que el seu nom no faci enrojolar les galtes dels individus que componen la majoria de l'actual ajuntament.

comunisme i anarquisme

Heus ací el tema de la controvèrsia celebrada, el diumenge dia 6, entre el comunista afiliat al «Partido oficial», Josep del Barrio, i l'anarquista de la C. N. T., V. Pérez Combina.

Abans de fer cap altre comentari he de censurar i protestar pels insults personals que feren degenerar la controvèrsia en una conversa de safareig. Jo vaig anar a escoltar els oradors esmentats, convençut que tant ells com part del públic estarien a l'altura de la serenitat. He de censurar a En Combina quan insultà al seu contra-opinant dient-li «vago». D'això el públic no en té de fer res. Al públic li interessava, en aquell moment, adquirir coneixements sobre les dues tendències posades a discussió. Si En Combina creu que del Barrio és un «vago», en les mateixes condicions en trobaríem d'altres dintre de la C. N. T. i dins de tot el camp polític. L'home que actua no es pot dedicar al treball; però ha d'efectuar un altre treball de tanta o més responsabilitat que el que treballa. Un home d'acció ha d'adquirir una sèrie de coneixements, ha d'estar en contacte amb totes les publicacions del dia, ha de llegir molt i necessita temps, el temps que nosaltres, ni jo, podem invertir, perquè estem ocupats en les nostres activitats professionals. Però això només ho podem tolerar els homes d'acció, els homes que com del Barrio ha estat i van éssent homes d'acció. Ara, n'hi han d'altres que es diuen homes d'acció i mai se'ls veu per enlloc, ni fan res en profit de la col·lectivitat, tot i tenint càrrecs representatius; aquests sí, aquests són els «vagos».

En Pérez Combina és un orador consumat, un orador que sap emportar-se el públic. Gest enèrgic i tò eloqüent. Decidit, capaç d'alcarr la massa al só de la seva veu contundent.

Josep del Barrio, no és tan orador, la seva veu més temperada, el gest quasi nul degut a la pausa de la seva oració. S'entrebançà amb freqüència unes vegades, titubejà d'altres.

En Combina féu ús de la paraula en català. Féu un elogi estrident del comunisme llibertari, contant les seves excel·lències. Invocà, una infinitat de vegades, l'endemà de la Revolució, per implantar el somni dels anarquistes: comunisme llibertari. Féu una afirmació més, que a l'endemà de la Revolució seria abolida l'autoritat. Combaté tots els partits polítics i en especial els comunistes. Digué que aquests estaven fraccionats en quatre i tants partits integrats tots ells per homes expulsats de la C. N. T. En paraula càlida, encengué els ànims dels més exaltats, al crit de «la Revolució la ferem al carrer i allí ens hi trobarem tots». Això féu rodar el cap dels més revolucionaris. Una xardorosa ovació sub-

ratllà aquesta frase. Continué atacant les organitzacions comunistes, profelicitant que el dia que aquests homes siguin elegits diputats i es trobin en un parlament burgès es corrompan com es corrompen tots els polítics. Finalitzà la seva primera part dient: «Obrer no votis».

Acte seguit prengué la paraula del Barrio. Aquest s'expressà en castellà.

Començà recordant la seva estada a Rússia on, en diverses ocasions, havia parlat a En Combina d'assumptes socials i la manera que es podria dur a cap la revolució social a Espanya. El punt principal del seu discurs fou l'atac duríssim que dirigí contra la C. N. T. En dirigir-se totes les vegades a aquest organisme, ho volia fer, almenys es veia l'intenció en la major part dels casos, contra els anarquistes que integren la F. A. I. Després de citar alguns casos de la revolució russa aplicables al nostre país, passà a explicar el programa de lluita del «Partido Comunista Español». Finalitzà la seva primera part preconitzant un front únic obrer com a força per a enderrocar el règim capitalista.

Féu ús de la paraula En Combina, per a rectificar.

Les seves primeres paraules foren aquestes: «No sé per on començar; és tant el llot que ha llençat contra el nostre organisme confederal, que no sé com se l'ha deixat parlar». Amb veu irada digué que no coneixia el seu contra-opinant de res puix que era la primera vegada que el veia. Passant a l'insult personal el titllà de «vago». Això molestà part de la concurrència. Parlà continuament de Rússia ço que, veritablement, no val la pena de resenyar. Parlà de Rússia com sol fer-ho tota la premsa burgesa.

S'aixecà per parlar, Del Barrio. Algun element anarquista tractà de no deixar-lo parlar, però la serenitat mestressa ja de la major part dels assistents féu callar aquelles veus poc cavalleroses que no s'alienien a les notes de la invitació a l'acte. Del Barrio protestà que no se'l deixés defensar de les imputacions que li havia inferit En Combina, afirmant que sempre que es pertorba algun acte en són els anarquistes els autors. Aquesta fou la part

més interessant de l'acte. Del Barrio féu una exposició detallada de la dictadura roja de Rússia la qual satisfé la major part del públic; focà punts concrets sobre aquest tema, punts d'una lògica real. Parlà sobre el moviment revolucionari a Espanya des del punt comunista, demostrant que si algun comunisme s'aconsegueix implantar ha d'ésser, per ara, el comunisme estatal.

L'acte fou clos per la presidència demanant un profund estudi sobre les qüestions debatudes, del qual en dependrà la victòria final.

No penso exactament igual que Del Barrio, però he de reconèixer que el tema revolucionari espanyol fou tocat amb força exactitud, per ell. En Combina demostrà, com tots els anarquistes, estar incapacitat per constituir una societat nova estable. Jo estimo més prudent, que el dia que la nostra transformació social sigui un fet, ha d'anar seguida d'una dictadura roja fins que la veritable democràcia sigui demostrada pel poble. Del Barrio afirma aquesta tesi i En Combina la nega.

El que lamento més, és que la C. N. T. n'hagi sortit tant mal parada d'aquesta controvèrsia. Del Barrio no havia d'atacar tant aquest organisme; calia que es dirigís sempre als anarquistes de la F. A. I. Cosa molt diferent a l'una de l'altra; la C. N. T. encara que no sigui l'organització de tots els obrers, cal que ho sigui; havem de fer el possible perquè ho sigui. Serà l'única manera de fer el front únic obrer, però dintre de la C. N. T. Ja vindrà dia que els anarquistes conscients, s'adonaran del seu greu error i canviaran rodonament de tàctica. La C. N. T. no ha d'ésser dels anarquistes; ha d'ésser del poble obrer, tant si pensen en anarquista com que pensin en comunista o com vulguin. La C. N. T. no ha de servir per parapetar als elements de la F. A. I., sinó que ha d'unir a tots els treballadors d'on vulguin, per a donar el cop que ha de fer triomfar la Revolució social.

JOSEP ANÉ I TORRES.

Català: Pensa en Catalunya i vota conscientment!

**Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17**

TINTORERIA LA ECONÓMICA
DE
T. MÉNDEZ
Avinguda República, 67 (abans Nou). — FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec.	3'50 ptes.	—	Tenyir	8 ptes.
• americana	2'00	•	—	• 5 •
• pantaló	1'50	•	—	• 3 •
• vestit senyora	2'50	•	—	• 5 •

perquè callin?...

A última hora s'ha concedit una millora al ram de dependents de comerç de la nostra ciutat.

En lloc de treballar *deu* hores diàries sols en treballaran *nou*.

Aquesta concessió en vigílies d'eleccions ens fa pensar i creure malament, i si no coneguéssim bé els dependents figuerencs, temeríem que piquessin l'ham.

Però no, senyors burgesos, els dependents de comerç de Figueres, tenen prou seny, no es deixaran enganyar, ja saben a qui han de donar el seu sufragi si volen la seva reivindicació.

Els dependents figuerencs tenen unes bases presentades: Jornada de vuit hores i descans dominical, i això és precisament el que se'ls ha de concedir.

Res d'enllaminir-los amb concessions de favor, en vigílies d'eleccions. Cal implantar ço que ja fa temps està legalitzat, i no ho assoliran pas els dependents votant als explotadors, sinó ajudant triomfar als seus germans de classe, els quals defensaran i exigiro es complimentin les lleis decretades per la mateixa burgesia, però ensems lluitaran per aconseguir noves millores: jornada de sis hores, setmana anglesa i sou, d'acord amb les exigències de la vida.

Votant els candidats de classe aconseguirem tenir al Parlament de Catalunya la representació genuïna de la casta treballadora.

Olls purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

concurs (?)

En el Casino Menestral, organitzat per la Unió Esportiva, va celebrar-se, dissabte passat, un concurs de «Yo-Yo».

No es pot capir la desmesurada afició a aquest entreteniment tan poca-solta.

Cada dia estem més d'acord amb la denominació que s'ha donat a aquest passatemp, diu així:

«El «Yo-Yo» és la cinta mètrica per a medir el grau d'imbecilitat de cada individu».

Fixeu-vos-hi bé i molts estareu conformes amb la precedent definició.

trasllat

El nostre amic, En Joan Salleras i Cros, ens comunica el trasllat del seu domicili i despatx de comissions i representacions, a l'Avinguda de la República, 10, magatzems «Allàn-fida».

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

concert

Ahir, a la nit, el Quintet Excelsior, va inaugurar en el cafè del mateix nom, les vetllades musicals. Ens plau remarcar que tingueren un veritable èxit de públic.

El conjunt del «quintet» excel·lent. Demostra l'escola dels components.

Volem augurar, sense por d'equipar-nos, que aquestes vetllades seran un seguit d'èxits.

EMILI LLOSA
ha traslladat el seu domicili a la
RAMBLA, n.º 19, segon pis, (al costat de la Llibreria Masdevall).

Per qualsevol encàrrec podeu tocar el timbre que hi ha a la porta del carrer, el qual comunica amb el pis.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

uns que pleguen

Aquella tan cèlebre *agrupación* que responia al nom de «*Al servicio de la República*» féu pública, dies enrera, una nota signada pels seus iniciadors, en la qual manifestaven la dissolució del seu grup.

Ens en alegrem molt, puix que no han aportat cap benefici amb el seu «*Servicio a la República*», ans el contrari, han passat molts d'entrebancs al seu ràpid i bon desenrotllament.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 2

En Pérez, el tristement cèlebre Pérez, ha mort.

Cal que recordem que Pérez, amb tots els seus defectes físics i morals era un ésser humà i, per tant, a l'hora del seu traspàs, ha de merèixer el respecte de tots els seus conciutadans.

No és lícit fer moja d'un mort.

denominacions lliqüeres

Per tal d'anar mudada, la «Lliga Regionalista» no s'està de res.

Vegeu, ara, quina selecció de noms ha trobat per a denominar les seves candidatures a Barcelona-ciutat i a les circumscripcions:

A Barcelona-ciutat i a Barcelona-circumscripció: «Candidatura de Concòrdia Ciutadana».

A Girona: «Candidatura Catalanista de Pacificació Social».

A Tarragona: «Unió Ciutadana».

I a Lleida (certament que és bon xic difícil de recordar si no l'estudieu), és el següent: «Front Proporcionalista República Catalanista de les Comarques de Lleida».

Hom recorda la dita castellana, ací fàcilment aplicable:

«Aunque la mona se vista de seda, mona se queda».

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Sastreria "LA FAMA"

S'ESTAN REBENT LES NOVETATS PER LA PROPERA ESTACIÓ D'HIVERN TANT EN VESTITS COM EN ABRICS I PANTALONS FANTASIA. TALL ESMERAT. - CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

avant..!

**obrer: la teva candidatura
cal que sigui integrada per
homes de classe.**

maquinacions burgeses

Un cop més i per seixanta vegades el Consell d'Administració de l'Oficina Internacional del Treball s'ha reunit per tal de tractar, encara que sembli el contrari d'aguantar, sigui com sigui, aquest cos tan inestable que s'anomena societat capitalista. Aquesta vegada el tema principal ha girat entorn d'aquests homes que pul'lulen arreu del món famèlics, i no és d'extranyar, puix el nombre exorbitant dels sense feina creix de dia en dia amenaçant anorrear d'un moment a altre l'aparell capitalista i arrossegar-se'n amb el seu pes la situació privilegiada d'aquests homes que viuen a expensà de la misèria del treballador.

Com es veu, doncs, la preocupació no és per més; però sabeu com aquests senyors s'han proposat reduir el nombre ja un tant vergonyós, per una societat que es diu civilitzada, dels sense feina? Doncs, senzillament, cercant l'efecte final, us diré; repartint la fam ja prou estesa entre tot el proletariat. Així nu i cru car no és altre l'efecte que es produiria si es portés a terme la jornada de set hores preconitzada per dit consell.

Tal asseveració la fonamento en en el sentit que el sistema burgès és, per essència, incapacitat per resoldre aquests problemes que es presenten a la societat contemporània. Aquesta mida pot ésser de positius resultats dins una societat civilitzada, però és d'efectes sumament perniciosos dins una societat capitalista.

Per veure més clar us concretaré el cas. Suposem que s'estableixi la setmanada sethores, l'efecte immediat que es cerca amb aquesta reducció és el de repartir la feina entre l'obrer. Suposem també que la burgesia es vegi obligada per tal de recompensar el treball minvat a causa de la reducció d'hores de treball, a augmentar el personal. Ara bé, la burgesia aquest augment de personal li portarà el consegüent augment de salaris i aquest augment li repercutirà en menyspreu

de la seva renda i aquest defecte de butxaca ella tindrà que corregir-lo en benefici seu, és a dir, equilibrant la renda hasta obtenir el valor proporcional al capital que posseeix. Per a obtenir aquest equilibri hi ha dos camins: o rebaixant el jornal de l'obrer o augmentant el preu de venda del producte elaborat o negociat.

Generalment en tots els casos s'opta per l'última fórmula, puix que amb ella els sindicats obrers no hi tenen res a veure o almenys no es donen compte de la jugada, i això que l'efecte immediat que exerceix en l'economia de llar obrera és exactament igual com si la burgesia optés per la primera fórmula.

La inflació monetària constant que s'observa d'ençà que les masses proletàries varen començar a organitzar-se no es altre efecte que la lluita contínua entre el capital i el treball, obligant al burgès, com he assenyalat, a decidir-se per l'última fórmula o sigui augmentar el preu de venda del producte elaborat o negociat.

I ara pregunto. ¿Quin és el profit que l'obrer treu de totes aquestes maquinacions burgeses? Absolutament cap, al contrari, la disminució d'hores de treball feta dins el sistema de producció burgès o capitalista no condueix a res més que a repartir la fam a l'obrer, puix que ell cobrant el mateix tindrà que pagar els productes de consum a més alt preu.

La incapacitat burgesa de resoldre els problemes socials es manifesta en tots els ordres; cosa semblant passa amb el maquinisme modern que en lloc d'ésser les màquines un descans per l'home, proporcional a llur nombre, representen dins la societat actual uns monstres infernals sembradors i propagadors de fam i de misèria.

No rest! S'han d'acabar els equilibris inútils, s'han d'acabar les Oficines Internacionals del Treball, les societats de nacions i tots els organismes coercitius d'aquest gran moviment social d'emancipació humana que arreu del món va gestant-se.

La situació dels sense feina no es resol amb procediments ficticis com els que ens lliura o ofereix l'Oficina Internacional del Treball, sinó amb procediments més reals i tangibles, puix no és admissible que mentre hi ha tants milions d'éssers que viuen en situació tan precària posant en perill llur vida per manca dels aliments necessaris a una nutrició normal, prova palesa que hi ha falta de producció, pugui haver-hi encara homes que ressoni en els seus llavis la paraula, manca de treball.

No! No és que hi hagi manca de treball, el que és que sobren paràsits.

Si destruïm el concepte del capital-moneda i estructurarem el nou concepte del capital-treball, que equival a destruir el sistema de renda capitalista per a substituir-lo pel de producte del treball ens haurem encarat amb la realitat i allunyat dels procediments ineptes i ficticis de la burgesia.

Pero, com podem veure, a la burgesia, li convé persistir en el sistema capitalista i no se li enterneix el cor en observar l'aspecte tètric dels exercicis famèlics. Es per això que el proletari no deu confiar en mans d'altre la seva emancipació i té el deure d'apressar-se a formar el seu partit de classe per entaular la lluita amb el seus opressors, sigui com sigui, costi el que costi, i calgui el que calgui.

JOSEP FERRER i FERRER.

**Si no ens plauen els «jabalies»
forasters, malgrat ésser d'«iz-
quierda», menys ens han de
plaure els «llops» lligaires hipò-
critament disfressats de be.**

**Uns i altres fan sentir la seva
fortor per Catalunya.**

avant...!

any 11

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 32

han triomfat?

El diari *Solidaridad Obrera* portaveu de la F. A. I., publicà en lletres de mollo la victòria assolida en les eleccions del 20 de l'actual, puix, segons ells, la seva campanya abstencionista havia donat fruits excel·lents. La majoria d'obrers catalans varen deixar d'emetre el sufragi. La coacció demagògica que portà a terme l'òrgan confederal va reeixir esplendorosament.

¿Què ha aconseguit la F. A. I. amb aquest sorollós triomf? Ha assolit que deixant de votar uns milers d'obrers, entrés al Parlament de Catalunya, una minoria monàrquica - els 16 homes de la Lliga - els quals seran fermes puntals de la contrarrevolució.

Els proletaris polítics hem de restar també satisfets del resultat de les eleccions. El B. O. C., partit dels explotats, ha tingut una copiosa votació: 25.000 vots. Vint-i-cinc mil obrers que pensen amb el cap i actuen sota un programa definit. L'orientació de Marx i Lenin va ésser fecunda. A la nostra província, el preuat concitadà Jaume Miravilles, va aconseguir la ratlla de 8.000 vots.

Si a aquests resultats hi afegiu el sacrifici moral i material que han realitzat els candidats del B. O. C. en la campanya electoral, us adonareu que l'obra veritablement revolucionària la porten, en el nostre país, els comunistes estatals.

Escriure articles estridents, pujar al cadafalc a fer discursos bèl·lics, projectar revoltes darrera la trinxera - amb el pap ple - tot això pot ésser molt faista, però de resultats nuls. És d'un efecte enlluernador per als esperits febles. És passar el temps en malabarismes. És fer el joc a la burgesia.

Si tots els obrers haguéssim pres una part activa en les passades eleccions, avui tindríem al Parlament català una nodrida representació, podríem assolir les minories i part de les majories. Amb la immunitat del càrrec podia ajudar-se moltíssim a la reivindicació del proletariat. Amb les pessetes de l'estat burgès, podien alleugerir-se moltes despeses sindicals. Amb l'actitud dels abstencionistes s'ha assolit que el govern català estigui totalment en mans de la burgesia.

Darrera el govern hi ha un exèrcit burocràtic, la guàrdia civil, la d'assalt, els mossos d'esquadra, forces més que suficients per assegurar l'ordre i veïllar per l'èxit d'aquelles lleis que gestaran els parlamentaris catalans a profit, exclusivament, de la seva casta.

La crisi mundial anirà accentuant-se i repercutirà implacablement a Catalunya. El nombre dels sense feina anirà augmentant, i quan l'obrer vagi a trobar els de la F. A. I. perquè el socorrin, aquests li diran que els diners dels sindicats sols han de servir per la revolució, però quan s'apropi la revolució, que no portaran els de la F. A. I., en els sindicats tampoc hi haurà diners.

Si aquests obrers que varen creure a la F. A. I., deixant d'emetre el sufragi, haguessin contribuït amb el seu vot a fer sortir elegits alguns candidats de classe, avui tindrien al Govern de Catalunya uns germans que veïllarien per ells, els quals donarien una ràpida solució a l'afros problema dels parats.

Catalunya podia ésser el primer estat lliure de la futura unió de repúbliques socialistes d'Ibèria, però així no serà més que una sucursal del poder central d'Espanya.

Cal, obrers catalans, que fugint de tuteles nefastes ens agrupem tots sota una única bandera, per tal d'aconseguir com més aviat millor aquest demà esplendorós que ja albeja.

JOAN CARRERES.

full quinzenal

de les últimes eleccions

Passat el moment àlgid de la febre política de les eleccions al Parlament català, que tingueren lloc el 20 d'aquest mes, hem pogut constatar quin partit era el que en sortia victoriós, quin era el que sense haver guanyat tampoc havia perdut i els que ho havien deixat tot, perdent àdhuc bous i esquelles, com vulgarment hom diu.

Veiem, doncs, que el partit triomfant gairebé a tot Catalunya ha estat l'«Esquerra Republicana» que se n'ha emportat les majories i que, malgrat això, no ha sumat l'exuberància de vots que assolí en les eleccions del 22 d'abril i del 28 de juny. Això significa, tanmateix, que hi ha hagut quelcom que ha ajudat a esmoreir l'esclat de la victòria.

Per altra banda ens adonem que la «Lliga Regionalista», amb tot i les corregides y aumentadas i variades denominacions, no ha aconseguit d'enganyar incautes i ha obtingut el vot dels seus lleials i incondicionals senyors Esteves, fabricants, propietaris i altra gent de «quartos». Aquests, però, compten encara amb un bon nombre i els cau la baba quan senten parlar a l'il·lustre Francesc d'Assis Cambó, al qual tan enyoraven, i surten amb les minories.

El «Bloc Obrer i Camperol», partit novell encara, es presentava a la lluita i sense que hagi guanyat cap acta ha pogut palesar que comptava amb un nombre ben nodrit de simpatitzants. No ha estat cap victòria, però si un bon pas endavant.

Una desinflada gran l'ha tingut el partit dels «més capacitats, dels més intel·ligents»; ens referim al «Partit Catalanista Republicà», el qual només ha tret un diputat i encara per la cir-

(segueix a la plana segona)

15 cts.

cumscripció de Tarragona. Ara, quan han hagut d'emmudir els seus homes i han acabat de vanagloriar-se davant de llur desfeta, ens plau reproduir, com a comprovant de llur jactància, les següents paraules d'un seu full de propaganda electoral:

«Ciudadà: imposa la teva voluntat i porta al primer Parlament de Catalunya els homes més capacitats.

Vota, doncs, la candidatura del Partit Catalanista Republicà».

Es veu ben bé que no tenen àvia aquests senyors de l'ex-Acció Catalana.

Del «Partit Radical», propietat del senyor Lerroux, no cal parlar-ne perquè és un partit mort i del qual ja ni se n'hauria de parlar, almenys a Catalunya

ROC CLAR.

ja han passat les eleccions

Ja han passat les eleccions. Ja hem vist i oït la verbositat aristocràtica predicant arreu amb paraules dolces les excel·lències de la religió la família i la pàtria per tal d'afraure's les plebs profans que encara creuen que tenen sota llur jou i als capitalistes que amb llur cobejança sense límits, tenen la follia d'agabellar-ho tot no adonant-se que per aquest camí van a perdre-ho tot.

Hem vist també la part mesocràtica, els partits de centre, que adonant-se més de la realitat i més emancipats de la ceguera política que els hi produeix llurs concupiscències ens han predicat catalanisme, liberalisme, democràcia, però amb «seny», creient així, incorporar-se al gran corrent de la política mundial, d'aquest corrent en què es troben els seus inicis en la revolució francesa i les quals idees estan tan fortament arrelades en tot l'occident d'Europa, havent-se contagiats també en el poble ibèric i sobre tot a Catalunya. Per últim, hem vist els partits d'esquerra o sia l'esquerra de la burgesia i els hem vist sobre un escenari corrent d'ací i d'allà com una hiena amb uns gests espectaculars, amb uns crits estridents de demagògia revolucionària, apostrofant i difamant els altres partits burgesos que demà seran els seus col·laboradors en l'obra magna — per a ells — de la repressió obrera.

Han passat les eleccions, i és clar, ha guanyat l'Esquerra. L'Esquerra era el partit més políticament preparat per a obtenir la victòria i no perquè la raó estigués de la seva part, sinó perquè és l'únic partit que sap copsar les realitats, depriments, però a la fi realitats, de la idiosincràcia del nostre poble. El nostre poble està fonamentat per l'idealisme de la revolució francesa, però en el transcurs d'aquests anys ha passat un fenomen més preponderant per la història de

la humanitat que la revolució francesa i aquest és la revolució russa que ha empellat, encara que d'una manera confusa, dins l'esperit del proletariat mundial el nou concepte materialista de la vida. La revolució espanyola ha sorgit en aquests moments àlgids de lluita de les dues idealitats, i l'Esquerra catalana ja inconscientment, ja per major visió política d'alguns dels seus dirigents s'ha sabut situar ràpidament i coordinar amb astúcia aquestes dues idealitats que es debaten en la consciència del proletariat català, quedant-se de fet en el camp burgès i per altra part cridant amb tota la força dels seus pulmons que s'ha de fer la revolució social, però amb l'intent de coartar aquest moviment revolucionari, puix ells, com veurem d'ara endavant, agafant per mort llur actuació, és un ideal que mai han sentit.

I anem ara analitzar el comportament de l'obrer català en aquestes eleccions, d'aquest obrer que tan políticament preparat semblava i que ha demostrat tenir una manca de cultura política que veritablement desorienta. Vegem la seva actuació; ha quedat partida en dos bàndols ben accentuats, els polítics que han votat i els nomenats apolítics que s'han abstenut. Els polítics, els que han votat, els ha mancat cultura política, puix que s'han deixat portar pel sentimentalisme representat per Macià, i que s'han aprofitat els seus incondicionals polítics fent-lo servir com a cartell d'anunci, passejant-lo arreu, així com per la demagògia revolucionària dels altres, no recordant-se que darrera les paraules dolces i ardents es farà una constitució burgesa, i que darrera d'aquesta constitució en sorgirà un consell executiu que es llençarà damunt les masses proletàries en violenta repressió.

Per als nomenats apolítics, els que

avant..!

redacció: rambla, 29.

figueres 16 novembre 1932

el pròxim número sortirà
el dimecres, 30 novembre

venda: llibreria batllosera

no han votat, la seva manca de cultura política és encara més accentuada, puix si aquest gest l'haguessin adoptat sempre tot podria ésser qüestió d'idees i per tant respectables, però això que un moment donat, com va passar en les passades eleccions de diputats a les constituents espanyoles, donin tota la fe, tot l'entusiasme, tota la confiança a un partit burgès com és l'Esquerra catalana i ara que en qüestió d'un any hagin caigut a l'apolitisme suïcida i tot perquè aquest partit els ha decebut...

I doncs que us pensàveu? Però que no recordeu que som els més? Què no us adoneu que si votéssim un partit de classe en un sobladament tot el poder quedaria en les nostres mans o bé presentaríem davant els ulls del capitalisme un front numèric que l'atuïria i podríem aprofitar aquest moment d'indecisió per anar a la revolució armada que no en defugim?

Però res, tan bé uns com els altres heu ajudat amb el vostre gest a donar el triomf a la burgesia, però el nostre grup rebel que es culminat i encarnat en «*Avançada de l'Empordà*» us demana des d'ara a tots els obres i camperols reflexió i deducció i que us recordeu que el Parlament català està compost en aparença per dos partits antagonics i irreconciliables però que si inspeccioneu atentament veureu i en deduireu que quan es tracti d'abatre el crit d'angoixa del proletariat es donaran les mans i obraran tots plegats en acció comuna.

El crit d'alerta està donat. Proletaris! Recordeu-se'n!

JOSEP FERRER i FERRER.

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

encara altres marxex contra el capitalisme

Ultra la marxa contra el capitalisme, dita també marxa de la fam, celebrada a Londres a darrers d'octubre, sabem que hi ha anunciada pel proper dia 1 de desembre, la marxa sobre Washington, de la qual ja en parlàvem en números anteriors d'*avant*. I que segons sembla, revestirà extraordinària importància, hom parla ara també, detingudament, de la marxa contra el capitalisme o marxa de la fam, digueu-ho com vulgueu, car d'ambdues maneres té el mateix significat, que realitzaran els sense feina francesos sobre París el prop-venint dia 10 de desembre.

Totes aquestes marxex, tenen un mateix denominador comú, és a dir, fer sentir al capitalisme de llurs respectius països el seu estat d'ànim irritable, la seva desmesurada paciència, la seva penosa i constant sofrència. Amb aquestes manifestacions nombrosíssimes d'obriers parats, d'obriers que rabiosament veuen escolar-se els dies i ensems llurs forces, volen evidenciar a la burgesia que el que avui solament és un pròleg pacífic pot esdevenir en el dia de demà un drama violent. Drama violent en el qual s'hi veurà escenificat, en tota la seva tragèdia, malauradament, la irreparable revolució social.

No ha de passar gaire temps en

què aquestes compjades marxex que ara es van realitzant, tindran d'una manera obligada altres imitadors. Però, passada una temporada d'aquestes proves d'irritabilitat, les forces capitalistes no se'n recorden o volen fer veure que no se'n recorden, perquè el que està dalí no li plau d'encaparrar-se pels que estan sota d'ell, encara que pateixin i passin gana. I això, naturalment, provocarà el que ja és inevitable: un capgirament de l'actual règim capitalista, un veritable terrabastall social que modifiqui per complet l'ordre de coses establert i acabi amb l'ús i abús dels explotadors que viuen a costes dels explotats. En una paraula, caldrà acabar, d'una vegada per sempre, amb això que en ple segle XX ens sembla tan denigrant i vergonyós: que una minoria faci el que bonament li sembli d'una majoria, veritable productora, de la qual s'aprofita per a restar immòbil en el seu ensuperbiat ambient.

Cal reconèixer, però, que les forces proletàries, abans allunyades de tota lluita política i social, es van orientant paulatinament cap a una organització de classe, on hi regni la sincera democràcia, palesant les possibilitats que reïxi llur tan anhelat moviment.

Jowski

guerra a la guerra

Catalans: el món està tot ell trasbalsat; encara que aparentment no ho sembli, les nacions capitalistes estan, furgant perquè esclati una altra «guerra», que sigui més horrible i més destructora que la de l'any 1914.

La guerra que estan preparant, els Governos burgesos, de les Nacions Capitalistes, no duraria pas quatre anys, com la passada Guerra: seria sols qüestió de pocs mesos; i potser de pocs dies; fóra aquesta crua «guerra» química, ja no s'empraria, ni la baioneta, ni el sabre ni tan sols, el fusell-mauser.

Amb uns quants avions proveïts de bombes científicament preparades, en tindríem prou per a destruir pobles i exèrcits sencers.

No cal dir que aquests exèrcits, serien tots ells integrats per homes, la major part d'ells joves, i fills tots del proletariat, aquesta classe oprimida a la qual tan odi té la burgesia capitalista.

Som nosaltres, les joventuts proletàries de tots els pobles, a les quals el Capitalisme ha assenyalat, com a properes víctimes, del seu afany de diners.

Som nosaltres els que enganyats covardament, fent-nos veure que anem a defensar les nostres llars i les nostres terres, ens matarien mútuament, sense adonar-nos que el que en realitat faríem seria enlairar més el Capitalisme, i enfortir, més encara, aquest nostre mortal enemic, que, després d'haver-nos occit amb la seva horrible gola, es faria un tip de riure, mentre nosaltres, morts els uns i horriblement mutilats els altres, seríem la befa i l'escarni de la burgesia triomfant.

Però això no pot ésser, i no serà, perquè tots nosaltres, hem d'oposar-nos a aquesta vil maniobra del Capitalisme mundial, i per oposar-nos a aquesta maniobra cal només que recordem les paraules que digué Garcia Miranda (el Capità Roig) en el míting del B. O. C.: «si el Govern ens dóna armes per a anar a fer la Guerra als nostres germans encarem les armes contra els nostres opressors», i farem que d'una vegada i per sempre triomfi l'ideal revolucionari dels partits de classe, que és l'ideal dels treballadors i dels oprimits.

FRED

GRAN CAFE EXCELSIOR

Divendres dia 2 de Desembre de 1932 • De les 9 i mitja de la nit a les 11

CONCERT per el QUINTET EXGELSIOR

PROGRAMA

PAQUILLO (Pas-doble)	A. Urmeneta
VIOLETTES (Suite de Valses)	E. Waltdeufel
ROSE-MARIE (Fantasia-Opereta)	H. Stathart i R. Friml
ISIS (Fantasia Oriental)	N. Godoy
ALAS ROTAS (Tango)	Irusta-Fugazot-Demare
DANZA N.º 5 (violí i piano)	E. Granados
LUISA FERNANDA (Gran Fantasia)	F. Moreno Torroba

Diumenge, dia 4, a les 7 i mitja: APERITIU CONCERT.

Dimarts, dia 6, de 9 i mitja a 11 nit: SELECTE CONCERT.

NOTA: Cal fer present que NO VARIARA EL PREU DE LES CONSUMACIONS.

estatuts d'«avançada»

Article 1. - «*Avançada de l'Empordà*» té per finalitat la propaganda, defensa i instauració dels principis de transformació política i social del nostre poble, amb un sentit d'igualtat i justícia humana.

Treballarem per enllaçar els grups dispersos per l'Empordà que també actuen amb afany de confraternitat i visible desig de renovació social de cara al món.

Art. 2. - El domicili social serà a Figueres, Rambla n.º 29 (entresol del bar Parisenc). L'entitat serà formada per socis d'ambdós sexes, numeraris, protectors i de mèrit.

Seràn socis i protectors tots aquells que paguin una quota superior a l'assenyalada com a mínima.

Seràn socis de mèrit, tots aquells ciutadans que per llurs actes se'n facin mereixedors, el nom dels quals seràn exposats públicament, així com la gesta, en lloc ben visible.

Art. 3. - Les quotes seràn, com a mínim, d'una pesseta al mes.

Per ésser admès com a soci, caldrà que hom tingui reconeguda solvència moral i ciutadana. No s'admetran, doncs, en aquesta agrupació, tots aquells individus que, directament o indirecta, col·laboraren en règim oprobios o hagin estat afiliats en partits, associacions o grups de caire reaccionari, i tampoc, aquells altres individus que perteneixin a altres partits polítics, tant locals com forans.

La demanda de soci serà personal, reservant-se la Junta Directiva Política, el dret d'admissió.

Art. 4. - Per a poder ostentar el títol de soci serà necessari:
Estar al corrent de pagament de la quota mensual

Portar la seva col·laboració personal sempre que li sigui demanada, i complir amb els deures polítics i socials afins a aquesta entitat.

Art. 5. - Seràn causes d'expulsió:

Retrassar-se en el pagament de les quotes. Als que hagin

d'ésser expulsats per manca de pagar tres mesos consecutius.

L'incompliment de les obligacions, decidides íntegrament, pel Consell Directiu.

Tota actuació social, que estigui en oposició amb la finalitat de l'entitat.

Art. 6. - Es votaran dues Juntes Polítiques i el Consell Administratiu.

El primer serà constituït pel Consell Directiu. El segon pel Secretari, Vice-Secretari, Bibliotecari i per: Tresorer, Administrador i Interventor.

Art. 7. - Els individus que formen les Juntes, seràn votats per majoria, i aquests acordaran les mesures que han d'ocupar.

Tots els militants d'aquesta entitat han d'acceptar els càrrecs per als quals són elegits.

Per a optar a formar part de cap persona resident a la localitat.

Art. 8. - El Consell Directiu s'ha de reunir en acabar de fer en finir el qual i sempre en el primer dimitat de la Directiva.

Les vacants de la Junta Directiva i de l'Assemblea Ordinària, sempre que no hi hagi cap altra persona que pugui ocupar-les.

Art. 9. - Un cop constituït el Consell Directiu, aquest ha de acordar per organitzar el Comitè Central i convocar l'Assemblea Ordinària.

Art. 10. - La nostra Assemblea Ordinària, un cop constituïda, ha de elegir els càrrecs, per a examinar i aprovar els comptes d'assumptes generals.

Els homes d'*Avançada de l'Empordà* lluitarem per la màxima llibertat de Catalunya i el dret a un Estat Nacional, com a obrers bregarem per aconseguir els drets que com a éssers racionals ens corresponen.

Cal capacitar-nos degudament per aconseguir que els nostres enemics no ens facin cap mal. Cal una decidida cooperació. No ens cansem d'escampar i propagar el nostre programa. Procurem trobar la justa fórmula humanitària que pugui agermanar a tots els obrers catalans, i quan l'hàgim trobada, no ens cansarem de repetir-la.

Som catalans de cara al món, volem ésser lliures per abraçar-nos sense estorbs amb tots els catalans de fora. No es pot permetre aquesta desigualtat humana. Tots hem de viure, No és lícit que mentem.

Els damnats de la terra aixequen els braços esgrimint l'estre de treball en crit de rebuda. No passarà molt temps sense que la història registri un fet transcendent de justícia humana.

Obrers, camperols, gent de mar, *Avançada de l'Empordà* és l'avantguarda del desè.

de l'empordà

ment, ho seran quan deixin
ions acordades, democrà-
pública i particular, que
els nostres principis.

que formaran: El Consell
President, Vice-President,
i dos Vocals, i el segon
ptable i Secretari.

ésser designats per a for-
micament, sortint elegits per
per majoria, el càrrec que
grupació venen obligats a
gin estat elegits.
es Juntes, s'haurà d'ésser

eran efectius durant un any.
s de gener es renovarà la
renovaran fins a la primera
no passin de tres individus,

esmentades Juntes, s'anirà
el qual es regirà pel que
est afecte.

es reunirà, en Assemblea
ay: per la nova elecció de
de comptes i per a tractar

Aquesta Assemblea tindrà lloc el mes de gener, d'acord amb l'article vuit.

Es reunirà en Assemblea General Extraordinària sempre que ho cregui necessari el Consell Directiu Polític, o a petició de la quarta part dels socis, no essent permès en aquestes Assemblees, tractar d'altra cosa que l'exposat en l'ordre del dia.

Art. 11. - Per a la realització del nostra programa es constituïran, quan el Consell Directiu ho cregui convenient, les següents seccions:

D'organització i propaganda.

De cultura moral i física.

D'orientació femenina, i d'altres seccions que hom cregui necessàries.

Art. 12. - La propaganda, correspondència, comunicats, etc, seran redactats en llengua catalana.

Per a les relacions amb entitats de fora Catalunya, s'empraràn els idiomes respectius.

El nostre grup advocarà per l'implantació d'un idioma internacional.

Art. 13. - El portanveu de la nostra agrupació serà el periòdic d'esquerra «*avan!*...», per la confecció del qual es nomenarà un cos de redacció, que estarà sota la direcció del Consell Directiu Polític.

Art. 14. - En cas de dissoldre's aquesta entitat, el fons social s'invertirà a fins benèfics.

Art. 15. - Aquests estatuts no podran ésser reformat en caire retrògrade, admetent-s'hi totes aquelles esmenes o addicions, acordades en majoria i en sentit més avançat.

Figueres, trenta de setembre de mil noucents trenta dos

el camp proletari. Com a catalans batallarem perquè sigui fallat, amb justícia, el nostre responen.

llar. Esforcem-nos a superar-nos individualment, i aportem a la col·lectivitat la més re la bena que té orbs a molts germans de classe. Treballem incansablement cercant aquella la la brindarem al proletari d'Ibèria.

els obrers de l'Univers. Avui el món enter està sosmogut per visible afany reivindicatori. éssers neden en l'abundància, altres es morin de fam.

ó, i el soroll dels exèrcits famèlics ja és una veritable preocupació pels governs capitalistes.

ament social de la nostra comarca.

desde almería

después de las elecciones

Como en toda España, despertó en este extremo peninsular, gran interés la lucha electoral que el día 20 se desarrollaba en Cataluña.

Y, como probablemente en todas partes, las discusiones giraban en torno a la constitución del futuro Parlamento, y daban por descontado el triunfo de los más afines a la tendencia política del comentarista.

Por mis muchos años de estancia en esa, se me requirió por algunos conocidos para que diese mi opinión sobre el probable resultado de la contienda y pronostiqué vencerían los *Esquerranos* si los obreros se abstendían, como así ha sucedido.

Ni buen ojo clínico, ni ser un lince, ni un hacha para suponerlo.

Lerrouxismo y Cambonismo están desacreditados en Cataluña. Van con el primero, los que esperan que algún día gobierne—¡lo ha dicho tantas veces!—para acoplarse enseguida a la *enchufera* política, y siguen al segundo, todos sus congéneres semitas, industriales, banqueros, señores *Esteves* en una palabra, cuyas ideas políticas radican en sus cajas de caudales, talones de cuentas corrientes o en los títulos de la Deuda. Que D. Alejandro y D. Francisco se han equivocado mil veces y se *columpian* que es un primor? ¿Y qué? El caso es tener un malabarista o un financiero que represente los intereses de clases que ellos defienden. Y siga rodando el mundo.

Lo malo es—o quizás lo bueno—que tanto rodará, que al fin aplaste a tanto gusarapo como se revuelca en esta charca pestilente que es la política.

No comparto, en absoluto, la opinión de los abstencionistas. La respeto sí, pues sus motivos tienen para ello. Están cansados ya de tanto charlatán que ofrece la luna y sale luego por *peteneras*...

Ahora bien; a la táctica abstencionistas ha de seguir la acción directa, pues de lo contrario serían nulos los resultados de aquella. ¿Y se dan cuenta sindicalistas, comunistas libertarios y anarquistas del formidable engranaje de la máquina estatal para demolerla con rapidez y garantías de éxito?

Sostienen que todo está carcomido en el régimen capitalista, pero los que como espectadores, sin que nos arredren las más avanzadas ideas, asistimos al ciclo revolucionario que se desarrolla en Europa, abrigamos la creencia, que dista mucho aún para su descomposición y entrada en el período agónico, en el que se debatirá con los resortes que tiene, no sólo para impedir en un futuro próximo la Anarquía, sino para que aún en sus estertores mueva el monstruo sus enormes tentáculos y se desgarrar la humanidad, antes de ceder, en un parto dolorosísimo.

Argumentan los partidarios del régimen parlamentario, razonan la abstención sus enemigos. ¿A qué carta quedarnos?

Si el 12 de Abril de 1931 no hubiesen votado los obreros, no sale de las urnas la República y proclamarla en la calle, no sé si hub éramos sido capaces. Que lo digan sino muchos *enchufados* y frígios que la defienden ahora con todo el ímpetu de sus estómagos agradecidos.

No puedan extrañarse los apolíticos, siendo tan antigua su teoría, que les vaya mal, con el régimen, pues tanto montaba para ellos la República como la Monarquía. Los sorprendidos seremos en tal caso, los que como *panacea* propugnamos siempre por el régimen republicano. Pero ellos votaron en las elecciones municipales y sin hacer dejación de ningún otro de sus postulados ideológicos y hasta tanto estu-

vieran bien extendidas y comprendidas las ideas ácratas, debieran, siempre que se les presentase ocasión, dar su voto a los más afines que lucharan en los cargos públicos por ir cercenando privilegios a la burguesía.

La Esquerra, como todos los partidos que tienen representación en el Parlamento, se debilitaría y con unas docenas de Balbontines, Barrioberistas o Comunistas, se podría hacer una labor que fuera preparando el terreno para implantar ese bello ideal, que tan lejano se vislumbra.

Ir a marchas forzadas a su conquista es de locos o de suicidas. Pretender que los que defraudaron al pueblo una vez, no lo hagan más, es de imbéciles. Residenciarlos es el único procedimiento y para esto, nada mejor que votar a otros, inclinándose a los que defienden ideales de emancipación proletaria.

Los que en el Parlamento están en la oposición sentirán cansancio, frialdad, pesimismo, al no verse asistidos por las masas e igual les ocurrirá a los que han participado en la lucha electoral o quieran participar en las próximas, y en cambio los que dicen saberse asistidos por la opinión, a su disposición los resortes legislativos y represivos, harán obra, cada vez más netamente conservadora, alejando la posibilidad de implantar el socialismo en toda su pureza.

ENRIQUE MEDINA.

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batllosera

GALAN, 3

obituari

Fa pocs dies - el dimecres dia 23 del que fineix - traspassà a la nostra ciutat Lliberal Jofre, home demòcrata i liberal per excel·lència.

L'avi Jofre era d'un veritable tremp ideològic, amb definida consciència de classe, ço que el feia mantenir reservat, però confiat, en el triomf de tot allò pel qual gloriava.

L'acte del seu sepeli fou realitzat talment com ell havia desijjat, és a dir, civilment. La caixa mortuòria portava en lloc ben visible les dues ensenyes proletàries: la falç i el martell, símbols de lluita i treball.

Ben cordialment adrecem a la seva família el sentiment de la nostra viva condolència.

Drogueria i queviures EL SIGLO

Avinguda de la República, 17

TINTORERIA LA ECONÓMICA

DE

T. MÉNDEZ

Avinguda República, 67 (abans Nou). - FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentat vestit home, en sec.	3'50 ptes.	-	Tenyir	8 ptes.
• americana	2'00	•	-	• 5 •
• pantaló	1'50	•	-	• 3 •
• vestit senyora	2'50	•	-	• 5 •

EMILI LLOSA

ha traslladat el seu domicili a la RAMBLA, n.º 19, segon pis, (al costat de la Llibreria Masdevall).

Per qualsevol encàrrec poden tocar el timbre que hi ha a la porta del carrer, el qual comunica amb el pis.

claudi ametlla plega

Ha presentat la dimissió el que fins ara ha actuat com a Governador Civil de la «Província» el senyor de l'ex-Acció Catalana, Claudi Ametlla.

L'home dimissionari, en donar les seves explicacions de tot el que l'ha portat a aquesta ràpida decisió, diu que, com a «demòcrata convençut», no pot continuar en el lloc que ha ocupat fins ara, puix que amb el triomf de l'Esquerra Republicana de Catalunya, o sigui amb el fracàs del partit en què ell milita — el Partit Catalanista Republicà —, per *decòrum* no és possibles continuar usdefruitant el càrrec.

Claudi Ametlla a la fi s'adona que és hora de les esquerres.

Que en prenguin exemple els seus satèl·lits.

Articles fotogràfics EL SIGLO Avinguda de la República, 17

la veritat del refrany

Ens plau recollir i reproduir un solf de La Veu de Tarragona, que palesa, una vegada més, la veracitat d'aquell refrany castellà que diu: «Nadie es profeta en su tierra».

«El diumenge a la nit, en el Teatre Principal, va estrenar-se l'obra inèdita en tres actes i en prosa, de l'actor de la companyia que en aquell simpàtic teatre actua en P. Teixidor Elias, «El refús de Berta».

L'obra en general està ben escrita i palesa en son autor grans coneixements de tècnica, però on adquireix més relleu és en els diàlegs, sobre tot en el del darrer acte, quan Berta refusa per innoble i deslleial a son primer amor, que defugia el compromís contret amb ella.

«El refús de Berta» és una comèdia dramàtica qual desenvolupament mantingué en constant interès a l'auditori, que l'aplaudí amb entusiasme, i en acabar-se obligà a sortir a l'autor al prosceni rebent el premi merescut a la seva obra.

El teatre estava ple de gom a gom, sortint tothom satisfet de la vetllada. L'interpretació molt acurada, destacant per sobre de tots la tasca artística de la senyoreta Espinosa que, de dia en dia, va consolidant-se com un prestigi de nostra escena».

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batllosera

GALAN, 2

de roses

la lliçó de les eleccions

apunts d'un observador

Les passades eleccions han donat motiu per fer càlculs sobre les futures, puix amb més o menys exactitud s'ha pogut veure la força amb què compten els diversos partits que representen les entitats que hi ha ací constituïdes.

Començarem per l'Ateneu, que lluitava per la candidatura de l'Esquerra. Aquest grup, tot i havent desplegat el màxim d'activitat, hauria fet el ridícul més espantós si altres partits esquerrens, que defensàvem distintes candidatures, no els haguéssim donat vots. Un exemple que palesa la veracitat de les nostres afirmacions:

Resultat del districte 1.º

Casanoves (Candidat de l'Esquerra) 60 vots. Miravittles (Candidat del B. O. C.) 76 vots.

Això demostra plenament que si «Sang Nova» no hagués afavorit la candidatura de l'Esquerra, i hagués treballat solament pels candidats de les altres candidatures esquerranes, l'Ateneu hauria sofert un desengany.

¿Vàrem ésser correspostos els militants de «Sang Nova» per part de la gent de l'Ateneu? No, puix aquests senyors varen combatre implacablement la nostra candidatura, fins a l'extrem que a l'hora del escrutini hom pogué veure com un de la família de *un primo hermano del general Serrano* que anava prenent nota dels noms que integraven les candidatures que sortien de l'urna, quan sentia els noms Llauneta, Miravittles, etc, els deixava passar per alt, en canvi apuntava amb gran satisfacció el nom dels de la Lliga i e's de l'Esquerra.

Tot això i altres cosetes que ens deixem al tinter, és el que hem pogut observar i, la lliçó obtinguda ens demostra que el poble de Roses està tip de polítics bullanguers i comedians, i que en les venidores eleccions el triomf

serà per «Sang Nova», tota vegada que la nostra entitat és l'única que pot redimir el poble, sense fer injustícies de cap mena, ni baixa política personal, com fan tots els *pujolístics* de les dues classes, que supediten tot criteri en contra dels interessos del poble.

Per l'emancipació política social de la nostra vila, lluitarem sense defallir els homes de.

SANG NOVA

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

tot arribarà

Aquest any, a l'entitat del cim del *Royal* varen canviar l'home del *pito*.

El que tocava l'any passat, avui ocupa un càrrec municipal de molta categoria, i cal no gastar-lo gaire.

El que el tocava aquest any deu estar fent mèrits perquè es recordin d'ell quan arribi l'hora del *reparto*.

Aquest any no vàrem sentir allò de les taques negres. ¿No endevineu perquè? Doncs, perquè n'hi havia massa.

Els prohoms del cim del *Royal* s'estiraven els cabells quan s'assabentaven dels resultats d'alguns pobles, el seu aparell electoral començava a fallar.

En alguns pobles les candidatures contràries havien tingut nodrida votació, en altres havien assolit les majories.

Hem de consignar la reculada històrica de Castelló d'Empúries. Aquest poble rebel, avui ja té enxufats els seus principals dirigents, ja no hi ha lliure acció, els ciutadans van com bens a votar la candidatura que els recomana l'amo i cacic.

Els del cim del *Royal* no anunciaven els resultats parcials de cada poble, ho feien en bloc per què els escoltaven que no s'adonessin dels resultats adversos. Així donaven a entendre que guanyaven en tota la línia.

L'Empordà comença a despertar-se i no passarà molt temps que els homes d'esperit liberal i lluitador, despresos de tota mena de prejudicis, ens ajuntem en un front únic per combatre i posar totalment en evidència a aquests individus acosumats a manifestar i especular, descaradament, amb els interessos morals i materials de la col·lectivitat.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i

PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT. - CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

cevent..!

en el parlament de catalunya hi mancarà l'oposició proletària.

abstencionistes

Transcurrides les eleccions, ens adonem que si bé no és fabulós el nombre d'abstinentes, tampoc és tan insignificant perquè no el tinguem en compte. La major part són obrers aconsellats que, no estudiant prou detingudament (potser millor que nosaltres) el cas, indirectament han afavorit als partits burgesos en no sortir elegit cap diputat de les files proletàries. Dic afavorit, perquè si el nombre de diputats elegibles era de 85, ¿no fóren elegits igual nombre a pesar dels abstinentes? ¿Per què, doncs, tal abstenció?

Anem d'acord amb qui digui que el medi fa a l'home i no l'home al medi. Desgraciadament sol succeir així, especialment quan és un home sol o escassa minoria que va al Parlament en representació del proletariat; però si aconseguim portar-hi majoria (cosa probable, si tots volem) el temps demostrarà el contrari. Estem d'acord amb qui digui que a l'obrer no deuen interessar-li aquestes lluites. Com a obrer, passi; però com a home que desitja una reivindicació social i com a ésser humà que aspira a una igualtat moral i material, no.

Respecto el pensar de tots aquells que pregonen que devem guanyar-nos la nostra reivindicació al carrer. ¿No fóra millor obtenir-la pacíficament? Quan així no sigui possible, aleshores emprarem la violència ¿Es que veritablement són responsables els que creats en un ambient d'injustícies no albirin la felicitat que nosaltres veiem? ¿Es que són ells culpables d'ésser educats en un medi de castes i temin ara la igualtat social? No; com tampoc és responsable ni culpable l'antropòfag de menjar carn humana si així l'han acostumat. Es més, ¿podríem afirmar que tots els que així pregonen ocuparien el primer lloc en les barricades? Es possible que sí, no dubto de la seva sinceritat; però, ens ha ensenyat tant l'experiència... A més, perquè les masses vagin a les barricades, és necessari que cada home individualment despreïï la matèria o bé que visqui un estat

d'oprobri i de fam que, desgraciadament, (perdoneu la frase) aquí són escassos els que en aquest cas es troben.

Acceptant que el Parlament corrompeix als homes ¿no és preferible (a pesar d'això) que siguin germans nostres que gaudeixin dels beneficis que dóna? ¿No és també més probable que siguin ells i no els altres que aportin una millora al proletariat? Essent així, ¿per què aquell abstinent? Rebutgem, doncs, l'abstenció i portem al Parlament una majoria de diputats obrers, i així com fins avui tots els diputats que es diuen representants del poble, no representen sinó a la burgesia, hem de procurar nosaltres que siguin homes nats del proletariat; homes sortits de les nostres files, que coneguin i sentin el que nosaltres sentim i vivim. Veritables representants del poble, que no reparin en consultar-lo quan les circumstàncies ho requereixin. El dia que aconseguim portar al Parlament una majoria (quan no la totalitat) de representants nostres, aquell dia obtindrem pacíficament les nostres aspiracions. I quan no, aconseguirem que aquesta cràpula de paràsits, àvids de sang, es lliurin a un últim intent vanipresc; i aleshores obrarem enèrgicament. El nostre humanisme no permet que siguem els primers d'atacar.

Estranyem que els diputats actuals no plantegin les crisis de treball i necessitats proletàries amb la intensitat que requereix aquest important problema. ¿Com han de plantejar-ho, si ho desconeixen? ¿Com han de conèixer-ho, si no ho han viscut? Es plantejaran quan els diputats siguin fills del treball. ¿Creieu, per ventura, que per ésser diputat, cal ésser orador? No. Cal, solament, posseir un cert grau d'intel·ligència per conèixer les necessitats individuals i socials, i una certa cultura per a resoldre-les satisfactòriament. Les sessions parlamentàries no han d'ésser a semblança de les actuals (estil cotorra), que per no dir res es parla mitja hora, i per resoldre algun

problema són necessàries varies setmanes, perquè a l'últim ho facin malament. Les preguntes, propostes i estudis han d'ésser p'antejats encarescudament.

Dol sentir constantment discussions públiques entre obrers que, lluny de demostrar una unió, donen per una part fortalesa a la burgesia en veure la nostra discòrdia i, per altra part, demostren que mai sabrem governar-nos, essent molt l'un y la germanor que tots blasonem. Totes les idees són bones si noblement són exposades. Tots creiem tenir raó, i segurament tots estem equivocats. Així com és difícil conèixer la veritat, no és menys difícil prejudicar un règim que mai s'ha implantat.

Els anti-estats ataquen a partits de classe perquè no poden capir una dictadura proletària. ¿Es que pot dir-se dictadura a la voluntat de la majoria imposada violentment sobre una minoria tradicional i retrògrada? Es que pot titllar-se'ls de dictadors als representants del poble treballador quan obliguin a produir a tots els paràsits? No.

Tots cerquem la mateixa finalitat, seguint camins diversos. ¿No fóra millor buscar una drecera que a tots unis? ¿No l'albireu? Jo us la diré: aquesta drecera està al Parlament. Que cada partit escolleixi els millors elements per acoblar-los en una sola candidatura. Així aconseguirem fusionar tots els partits de classe (conservant la seva característica) en un sol i complex, afí a tots els altres internacionals. ¡Haurem format el front únic!

PERE BELLOSTES.

Déu, que tot ho pot, ha fet fer el ridícul als candidats de la Coalició Catòlica.